

Giant Steps

Een stukje historie. Begin jaren 80 studeerde ik aan de MPA (Muziek Pedagogische Academie) in Hilversum. Als groot liefhebber van barok, contemporaine en elektronische muziek voelde ik mij als een vis in het water. Met het hoofdvak blokfluit, uitstapjes naar de kromhoorn en cornamuse, saxofoon (alt en sopraan) en het voor mij belangrijke bijvak elektronische muziek. Mijn leraren waren respectievelijk Nellie Brandenburg (*what's in a name*), Karel Bruin en Michael Fahres. Door wekelijks met dit drietal te vertoeven werd het grenzeloze gevoel dat muziek bij mij opwekte allengs sterker.

Ook werd ik toen al geconfronteerd met het zogeheten 'format-denken', een nog steeds voortwoekerend fenomeen. Voorbeeld 1: Mijn hele leven hoor ik te vaak als reactie op de mededeling dat ik van huis uit blokfluitist ben: "O ja? Gek,

zo zie je er helemaal niet uit!" Denk daar even over na, oké?

Tijdens mijn studie bood de toenmalige directeur Martin Kamminga een driemanschap de mogelijkheid om een maandlange workshop te organiseren. Of liever gezegd: wij kregen de opdracht. We dienden een rooster te maken, inclusief personele invulling, met het idee dat wij een 'lichte muziek-' of 'jazzopleiding' waren. Pianodocent en vrijdenker Eri Joesoef, medestudent Hans Peter van Leeuwen en ik gingen aan de slag. Via mijn omroepvader kon ik veel potentiële docenten benaderen en het duurde niet lang of het pand aan de Koninginneweg, naast het Hilversumse Raadhuis, was het domein van grote namen als Jerry van Rooijen, Wim Overgaauw, Victor Kaihatu, Erik van Lier, Gerard van Bezeij, Frans Elsen, Michiel de Ruyter, Ferdinand Povel, Jan Laurens Hartong en vele anderen.

Voorbeeld 2: Ook toen was er, net als nu, binnen de *scene* al een behoorlijke conservatieve opstelling op deelgebieden. Toen trompettist Harry Sevenstern (sr!) aanbood een aantal lessen te geven over de *do's* en *don'ts* bij commerciële schnabbels, was hoongelach zijn deel. Ik heb dat nooit begrepen, mede omdat de collega's om wie het ging wekelijks bijstortingen kregen van de omroepen die niet alleen maar jazz programmeerden. De Toppers van Toen werden door de *crème de la crème* van de jazz begeleid; de rekeningen konden worden betaald.

Later werd Hilversum Amsterdam en het leuke is dat ik daar nu werk als coördinator Music Business & Career en de oude Sevenstern nog vaak aanhaalt. Waarom begin ik daar juist nu over? Simpel, de jazz lijkt voor een groot deel onzichtbaar en onhoorbaar geworden voor een groter publiek. Matthijs doet wat hij kan en ook op andere en nieuwe platforms proberen mensen met passie de gospel van de goede muziek te verspreiden. Maar er moeten wel gigantische stappen gezet worden. Mijn advies: laat de formats los, omhels de kunstvorm en schuw de showbusiness niet. Eis als musicus, componist, producer en publiek je plek op: niet ten koste van andere muziek, maar vanuit een eigen kracht en schoonheid. En laat je vooral niks wijsmaken door marketeers en Excel-verslaafden.

Voor nu lijken me dit even genoeg stichtelijke woorden van uw columnist, die de muziekwereld nog steeds hét voorbeeld vindt voor een gezonde maatschappij.

Co de Kloet is muziekproducer, presentator, creative catalyst en werkt bij het Conservatorium van Amsterdam. Op deze plek en in de Jazzism Podcast deelt hij zijn ervaringen.